

ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ನಾನು, ಮಾವುತನ ಪಕ್ಕ ನಿಂತುಕೊಂಡೆ. ಅದೇ ತಪ್ಪಾಯಿತು ನೋಡಿ. ತುಳಿದು ಸಾಯಿಸಿದ್ದು ನಾನೇ ಎಂದು ಪಟ್ಟಿ ಕಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟರು. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಯಾವುದೋ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಅರಮನೆಯೊಳಗೆ ಕೊಂಚ ಕೋಪ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಅದನ್ನೇ ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಾನು ಕೋಪಿಷ್ಯ, ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೆ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಬಳಿ ಶಿಬಿರಕ್ಕೆ ಸಾಗಿ ಹಾಕಿದರು. ಮತ್ತೆ ಮೈಸೂರಿನ ಮುಖವನ್ನು ಬಹಳಷ್ಟು ವರ್ಷ ನೋಡಲೇ ಇಲ್ಲ!

ಅಂದಿನಿಂದ ನನ್ನ ವಿಷ ಗಳಿಗೆ ಶುರುವಾಯಿತು. ಕಷ್ಟದ ದಿನಗಳು ಅನ್ನುತ್ತಾರಲ್ಲ, ಇವನ್ನೇ. ನನ್ನ ಯೌವನದ ಬಹುಕಾಲವನ್ನು ನಾನು ಕಡುಕಷ್ಟದಲ್ಲೇ ಬದುಕಬೇಕಾಯಿತು. ನನ್ನ ಮಾವುತ ಕೂಸ ಸತ್ತುಹೋದ. ಅವನು ಸ್ವಂತ ಅಪ್ಪನಂತೆ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅವನು ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡ ಮಾಸ್ತಿ. ಅವನಂತೂ ನನ್ನ ಜಿಗ್ರಿ ದೋಸ್ತ್ ಅನ್ನಿ. ಪಾಪ ಅವನೂ ಸತ್ತುಹೋದ. ಈಗ ನನಗೆ ಈಚಿನ ಯುವಕರೇ ಗತಿ. ಹೊಸ ಯುವಕರು ವಯಸ್ಸಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕವರಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ತಾತನಂತೆ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಚೆನ್ನಾಗೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ನನಗೆ ಸ್ವನ ಮಾಡಿಸಿ, ಊಟ ಕೊಟ್ಟು ಸಲಹುತ್ತಾರೆ.

ಕಾಡಿನ ದಿನಗಳ ನನ್ನ ದಿನಚರಿಯ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಹೇಳಬೇಕು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 5ಕ್ಕೆ ನನ್ನ ದಿನ ಶುರು. ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲಾ ನಾನು ಶಿಬಿರದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 20-30 ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ಓಡಾಡುತ್ತೇನೆ. ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಶಿಬಿರಕ್ಕೆ ಮರಳಿ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಕಾಲಿಗೆ ಸರಪಳಿ ಹಾಕಿರುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ತುಂಬಾ ದೂರ ಹೋದಾಗ ಮರಳಿ ಬರಲು ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆಗ ಸುಮ್ಮನೇ ನಿಂತಿರುತ್ತೇನೆ. ಸರಪಳಿ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಎಳೆದಾಡಿರುವ ಗುರುತು ನೋಡಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಮಾವುತರು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಮರಳಿ ನನ್ನನ್ನು ಶಿಬಿರಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತಾರೆ.

ನನ್ನದು ಪಕ್ಕಾ ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಸೇವೆ ನೋಡಿ. ಪ್ರಾಣಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೊಂಚ ನೋಡಿ. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರರಾಗಿರುವ ನಮಗೆ ಶಿಬಿರದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ

ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದರೆ ಅದು ಸೆರೆವಾಸ ಅಲ್ಲ? ಜೈಲಲ್ಲಿ ಇರುವ ಕೈದಿಗಾದರೂ ಬಿಡುಗಡೆಯಾದಾಗ ದುಡಿಮೆಗೆ ಕೊಂಚ ದುಡ್ಡು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಮಗೇನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ? ನಮಗೆ ದುಡ್ಡು ತಾನೆ ಯಾಕೆ? ಅದನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಾವೇನು ಮಾಡೋಣ! ನಮಗೆ ಬೇಕಿರುವುದು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ. ಗೆಳೆಯ- ಗೆಳತಿಯರೊಂದಿಗೆ ಸ್ವಚ್ಛಂದವಾಗಿ ಆಟವಾಡುವ ಭಾಗ್ಯ. ಇವೆಲ್ಲ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಟ್ಟರೆ ಎಂಥಹ ಚೆಂದ ಅಲ್ಲವೇ?

ನಮಗೆ ಊಟವೇನೂ ಚೆನ್ನಾಗೇ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಎಂತೆಂಥಾ ಸೊಪ್ಪು ಅಂತೀರಿ? ಆಲ, ಗೋಣಿ, ನೊರಗಡ್ಡೆ, ಸಾಗುವಾನಿ, ನಂದಿ, ಬೀಟೆ- ಇವುಗಳ ಸೊಪ್ಪು, ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ತಂದು ನಮಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಕಾಡು ಹುಲ್ಲನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಭತ್ತದ ಹುಲ್ಲನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಇಷ್ಟದ ಆಹಾರ. ಇನ್ನು ನಾವೇ ಕಾಡೊಳಗೆ ಓಡಾಡುವ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕರೆ ನಾವೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೈಯಾಡಿಸುತ್ತೇವೆ ಅನ್ನಿ. ಸಸ್ಯಾಹಾರಿಗಳಾದ ನಮಗೆ ಬೇರೆ ಇನ್ನೇನು ಬಾಯಿ ಚಪಲ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ನೋಡಿ.

ದಸರೆಯಲ್ಲಿ ಭೂರಿ ಭೋಜನ

ಹಾಗೆಂದು ನಮಗೆ ಭೂರಿ ಭೋಜನ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ ಅಂದುಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ಅದು ನಮಗೆ ಸಿಗುವುದು ದಸರೆಗೆ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದಾಗ. ನಮಗಿಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ ರಸಕವಳದ ಪಟ್ಟಿ ಹೀಗಿದೆ: ಸ್ವೆಷಲ್ ಊಟ ಎಂದೇ ನಮಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಕುಚ್ಚಲಕ್ಕಿ, ಉದ್ದು, ಹೆಸರು ಕಾಳು, ಗೋಧಿ, ಈರುಳ್ಳಿಯನ್ನು ಮಿಶ್ರಣ ಮಾಡಿ ಬೇಯಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬೆಣ್ಣೆ, ಹಸಿ ತರಕಾರಿ, ಹಸಿ ಹುಲ್ಲು, ಆಲದ ಸೊಪ್ಪು, ಕಾಯಿ, ಬೆಲ್ಲ ಬೆರೆಸಿ ಊಟ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಎಂಥಾ ಊಟ ಎನ್ನುತ್ತೀರಿ! ಒಮ್ಮೆಗೆ 15 ಕೆ.ಜಿ ಊಟ ತಿಂದದ್ದೇ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ದಿನಕ್ಕೆ ಎರಡು ಬಾರಿ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಊಟ. ಯಾರಿಗುಂಟು ಯಾರಿಗಿಲ್ಲ? ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 5.30ಕ್ಕೆ ಸಂಜೆ 6ರಿಂದ 7ರ ಮಧ್ಯೆ ಭೋಜನ. 2 ಬಾರಿ ಭತ್ತ, ಉಪ್ಪು-ಬೆಲ್ಲ, ತೆಂಗಿನ ಕಾಯಿ ಸೇರಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಊಟದ ಮಜಾ ತಿಂದವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು. ಇಷ್ಟಲ್ಲಾ 'ರೆಸಿಪಿ' ನಮಗೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಿಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ನೀವೇ ಹೇಳಿ.

ಅದಕ್ಕೇ ಕಣ್ಣೀ ದಸರೆಗಾಗಿ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ನಾನು 250 ಕೆಜಿ ತೂಕ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಕಳೆದ ವರ್ಷ ನನ್ನ ತೂಕ ಎಷ್ಟಿತ್ತು ಗೊತ್ತೇ? 5,780 ಕೆಜಿ. ಈಗ ಅದು 5,100 ಕೆ.ಜಿ.ಗೆ ಇಳಿದಿದೆ. ಈ ತೂಕ ಏರಿಕೆ- ಇಳಿಕೆಯೆಂದು ಭಾರೀ ಸುಸ್ತಿನ ವಿಚಾರ ಕಣ್ಣೀ. ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಶಕ್ತಿ ನರನಾಡಿಯಲ್ಲೂ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಸೊರಗಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. 250 ಕೆ.ಜಿ ತೂಕ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಂದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯದ ವಿಚಾರವೇ? ನೀವು ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಇಷ್ಟು ತೂಕ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಾ?! ಬಿಡಿ ತಮಾಷೆಗೆ ಹೇಳಿದ.

ಈ ಬಾರಿಯೂ ನಾನು ಶಾಂತ ಸ್ವಭಾವದಿಂದಲೇ ಚಿನ್ನದ ಅಂಬಾರಿ ಹೊರುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಶಾಂತಿ ಕಾಪಾಡಲು ಜೊತೆಗೆ ನನ್ನ ಗೆಳತಿಯರು ಇದ್ದಾರೆ. ಕಾವೇರಿ ಹಾಗೂ ವರಲಕ್ಷ್ಮಿ ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿ ಪಾತ್ರ ಗೆಳತಿಯರು. 5 ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ಅಂಬಾರಿ ಹೊತ್ತು ಒಬ್ಬನೇ ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇನಿಲ್ಲ? ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಬಿಸಿ- ಯಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ತಣ್ಣಗಾಗಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಇರುವುದು ನನ್ನೇ ಗೆಳತಿ- ಯರಿಗೆ ಮಾತ್ರ. ನನ್ನ ಎರಡೂ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಮೈಗೆ ಮೈ ಉಜ್ಜಿ ನನ್ನನ್ನು ಸಂತ್ಯೆಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ಜತೆಗಾತಿಯರು ಇದ್ದಾಗಲೇ ನನಗೂ ನಡೆಯುವುದು ಖುಷಿ.

ಅಬ್ಬಾ, ದಸರಾ ಮೆರವಣಿಗೆ ನೋಡಲು ಜನ ಸೇರುವುದನ್ನು ನೀವು ನೋಡಬೇಕು. ನನಗೇ ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಭಯವಾಗುತ್ತೆ. ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ಸೇರಿರುತ್ತಾರೋ, ನನ್ನ ಮೇಲಿರುವ ಅಂಬಾರಿಯನ್ನು ನೋಡಲು ಸೇರಿರುತ್ತಾರೋ.. ಎಂದು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಗೊಂದಲವೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಯೋಚಿಸಿ ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಗುತ್ತದೆ...? ನೀವು ಹೊರಿಸಿರುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ದೊಡ್ಡದು; ಅದಕ್ಕೇ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಊರುತ್ತಾ ಅರಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಬನ್ನಿ ಮಂಟಪದತ್ತ ನಡೆಯುತ್ತೇನೆ.

ಬನ್ನಿ.. 30ನೇ ತಾರೀಖು ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ಸಿಗೋಣ!